

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ

Decembrie 2012

Maranata! Domnul nostru, vino!

„Maranata” a fost cuvântul de ordine între credincioșii din Biserica primară. Ei trăiau în așteptarea apropiatei reveniri a lui Hristos și erau o inimă și un suflet. Aceasta a fost și nădejdea de care s-au ținut strâns în timpul persecuțiilor care s-au dezlănțuit cu furie în anul 63 d.Hr., în timpul domniei lui Nero. De fapt, Domnul spusese mai dinainte acest lucru: *„Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său». Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni”* (Ioan 15:20).

Așteptarea vie a făgăduitei reveniri a Domnului (Ioan 14:1-3) a fost, de asemenea, cea mai importantă temă în epistolele apostolilor și cu siguranță că și în predicile lor.

Ioan i-a îmbărbătat pe credincioși în felul următor: *„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea (revenirea) Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El”* (1 Ioan 2:28).

Petru a scris: *„În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea (revenirea) Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui”* (2 Petru 1:16).

Iacov i-a încurajat: *„Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la venirea (revenirea) Domnului. Iată că plugarul așteaptă rodul scump al pământului, și îl așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie”* (Iacov 5:7).

Pavel s-a referit chiar la un AȘA VORBEȘTE DOMNUL: *„Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom*

rămâne până la venirea (revenirea) Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți” (1 Tes. 4:15). Observăm că aici nu este vorba de una din diferitele Sale venituri, ci despre venirea care a fost făgăduită la revenirea lui Hristos.

Făgăduita revenire a lui Hristos a fost tema principală a predicilor lui William Branham: doar de la deschiderea pecetilor în martie 1963, el s-a referit de 870 de ori la „Mireasă”. La revenirea Sa, Mirele ceresc va lua cu El acasă doar Mireasa pregătită. De fapt, slujba profetică din timpul nostru a avut ca scop chemarea afară din confuzia religioasă a tuturor credincioșilor adevărați, prin mesajul divin și pregătirea lor pentru a doua venire a lui Hristos. Întregul plan al lui Dumnezeu este vestit acum Bisericii, astfel ca ea să fie reaşezată în starea de la început și să poată fi la sfârșit, încă o dată, ca Biserica originală de la început.

Strigătul „Maranata!” exprimă dorul din mijlocul adevăraților credincioși care așteaptă revenirea lui Hristos. Maranata este o expresie de origine aramaică și este formată din cuvintele: mar = Domn, ana = nostru, tha = vino. „Domnul nostru, vino!”

În ultimul capitol al primei sale epistole către corinteni, Pavel își ia rămas bun cu aceste cuvinte: „*Urările de sănătate sunt scrise cu însăși mâna mea: Pavel. Dacă nu iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema! „Maranata!” (Domnul nostru vine!). Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi*” (1 Cor. 16:21-23).

Sunt oameni care-L iubesc pe Domnul, primesc oferta Lui de har și, prin aceasta, binecuvântarea divină: „*Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu*” (Ioan 1:12) și sunt oameni care o resping, rămânând astfel sub blestem. Fiecare om decide pentru sine dacă să accepte răscumpărarea isprăvită. Dumnezeu a vrut ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului (1 Tim. 2:4). Cu toate acestea, doar cei ce recunosc că sunt cu adevărat pierduți și cheamă Numele Domnului vor fi mântuiți (Rom. 10:13). „*Toți prorocii*

mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Fapte 10:43).

Conform Galateni 1:6-9, toți acei ce predică o evanghelie diferită de cea pe care au predicat-o apostolii, sunt de asemenea sub blestem. Cuvintele apostolului Pavel lovesc ca un fulger și răsună ca tunetul Celui Atotputernic: „*Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*” (vers. 8). Toate bisericile, denominațiunile și confesiunile creștine vor trebui să înfrunte această judecată, la fel și fiecare predicator în parte.

La fel ca în toate trezirile, printre cei ce ascultă acum ultimul mesaj al chemării afară și al așezării din nou prin slujba făgăduită conform Maleahi 4:5-6 – și confirmată de Domnul nostru în Matei 17:11 și Marcu 9:12 – sunt mulți chemați, dar puțini sunt cei aleși (Matei 20:16). Chemarea acestui ceas este: „*Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*” (Matei 25:6). Toate fecioarele o aud; toate se trezesc și și pregătesc candelile. Și totuși unele sunt înțelepte, iar altele nehibzuite. Cele înțelepte sunt cei aleși; ei au untdelemnul Duhului, plinătatea Duhului în vasele lor pământești (2 Cor. 4:7) și fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este pentru ei pâinea vieții (Matei 4:4).

În 1 Împărați 17:14 găsim un tablou minunat din vremea lui Ilie, care se potrivește și în zilele noastre: „*Căci așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel: «Făina din oală nu va scădea, și untdelemnul din ulcior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului»*”. Așa cum a venit ploaia timpurie, la fel va veni și făgăduita ploaie târzie duhovnicească (Isaia 44:3, Ioel 3, Zah. 10,1, Fapte 2:14-21, Iacov 5:7 și alte versete) și nu va fi nicio lipsă de hrană duhovnicească. Răscumpărătorul a vorbit celor răscumpărați: „*Isus le-a zis: «Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui»*” (Ioan 4:34).

Oricine acceptă cu bucurie călăuzirea Duhului lui Dumnezeu (Ioan 16:13, Rom. 8:14) trăiește o viață normală în toate privințele,

dar ia în serios pregătirea și primește moștenirea mântuirii care a fost făgăduită și în cele din urmă este pecetluit cu Duhul Sfânt (Ef. 1:11-14, Gal. 3:14). La venirea Mirelui, aceste persoane individuale vor fi gata toate împreună ca Mireasă a Cuvântului încredințată Lui (2 Cor. 11:2) și vor intra la ospățul de nuntă (Matei 25:10).

Candelele, adică iluminarea, le au și fecioarele nechibzuite. Dar ele au pierdut pregătirea lor; ele cred și interpretările nechibzuite ale oamenilor, pe când cele înțelepte cred numai ceea ce este scris în Cuvânt. Numai ceea ce este scris în Biblie este cu adevărat biblic. Și fiecare învățătură este bazată pe două, trei sau chiar mai multe texte din Scriptură.

Cele înțelepte au plinătatea Duhului care se manifestă prin dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu: dragostea față de El, față de Cuvântul Lui și unii față de alții. Următoarele cuvinte li se aplică, evident, lor: „*«Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta»; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» Nu este altă poruncă mai mare decât acestea*” (Marcu 12:30-31).

Acestea două merg împreună: oricine iubește cu adevărat pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său până acolo încât să-și dea viața pentru el.

Ucenicul pe care-l iubea Isus a auzit cuvintele pe care Domnul le-a spus dușmanilor Săi: „*Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine...*” (Ioan 8:42).

Ucenicilor Săi, Învățătorul le-a spus: „*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții*” (Ioan 13:34-35). Și „*Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții*” (Ioan 15:17). Accentul se pune pe afirmația „... *cum v-am iubit Eu...*” – chiar în acest fel!

Apostolul Ioan a descris dragostea lui Dumnezeu față de noi și dragostea frățească trăită în mod vizibil între noi: *„Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați”* (1 Ioan 3:16).

Adevărata dragoste divină trăită în practică este singurul „semn distinctiv” că noi suntem adevărații Săi ucenici. Dragostea nu desparte niciodată, nici chiar în timpul celor mai grele încercări; dragostea unește și împacă în orice împrejurare; ea este legătura desăvârșirii (Col. 3:14). Pentru a afla care este situația fiecăruia dintre noi personal, trebuie să ne uităm în oglinda Cuvântului (Iacov 1:19-27). Oricine se uită într-o oglindă se va vedea întotdeauna doar pe sine și niciodată pe altcineva.

În 1 Corinteni cap. 13 dragostea lui Dumnezeu ne este descrisă în mod atotcuprinzător. Chiar dacă am cunoaște toate tainele, am putea vorbi în limbi omenești și îngerești, sau chiar dacă am avea darul prorociei și am avea toată credința, nu ne-ar fi de niciun folos dacă nu avem dragoste. Dragostea trăită în practică se dovedește așa cum este scris: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătațe; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău...” (1 Cor. 13:4-8). Fiecare dintre aceste însușiri menționate se potrivește în viața celor aleși. În acest fel trebuie să ne trăim viața. Și atunci vrăjmașul nu ne mai poate acuza în nici unul din aceste lucruri pentru că și următorul lucru a devenit realitate: *„...trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”* (Gal. 2:20) – trăiește viața Lui, prin noi. Toate vor înceta, chiar și darurile Duhului, dar dragostea lui Dumnezeu rămâne în veci (1Cor. 13:8).

Dumnezeu este dragoste; El Și-a descoperit dragostea față de noi în Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru: *„Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...”* (Ioan 3:16). Dragostea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre prin umplerea cu Duhul Sfânt (Rom. 5:5) și se descoperă în noi ca roada Duhului (Gal. 5:22-24). În felul acesta,

toți credincioșii născuți din nou sunt botezați ca mădulare în trupul lui Hristos și anume în Biserica Lui (1 Cor. 12:12-31).

În scrisoarea adresată primei epoci a Bisericii, Domnul îi mustră pe credincioșii care și-au părăsit curând dragostea dintâi. (Apoc. 2:4). Acum, la vremea sfârșitului, noi trebuie să ne întoarcem la dragostea dintâi. Așa cum mirele face o ofertă de dragoste și mireasa trebuie s-o accepte pentru a deveni cu adevărat soția lui, tot așa fiecare dintre cei ce doresc să facă parte din Biserica Mireasă trebuie să accepte oferta de dragoste a Mirelui ceresc pentru a lua parte la nuntă și la ospățul de nuntă care urmează (Apoc. 19:7-9).

În versetul 7 se spune: „...*Căci a sosit nunta Mielului...*”. În versetul 9 citim: „*Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!*” Nunta și ospățul de nuntă merg împreună. Așa este, și după aceea vine confirmarea: „*Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!*” La acestea noi spunem din adâncul inimii „Amin!”

Desăvârșirea celor răscumpărați va avea loc în dragostea lui Dumnezeu printr-o lucrare puternică a Duhului, la fel cu cea de la început și aceasta cu toți cei ce „...*vor fi iubit venirea Lui*” (2 Tim. 4:8). Doar ei sunt umpluți de dorința de a place Mirelui ceresc și strigă din toată inima: „Maranata – Domnul nostru, vino!”

Fiecare să se cerceteze pe sine însuși

„*Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat*” (1 Ioan 3:2-3). Da, când această descoperire s-a împlinit! Acest lucru îl așteptăm noi. Dar numai atunci când Se va descoperi Hristos în viețile noastre, ne vom arăta și noi cu El în slavă (Col. 3:1-4).

Noi am ajuns în cea mai importantă fază a planului de mântuire și noi putem avea parte, prin har, de ceea ce face Dumnezeu în prezent. Țelul nostru este ca în toate privințele să credem, să trăim

și să învățăm așa cum zice Scriptura. Noi luăm în serios avertizarea: „*Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră*” (Luca 21:34).

Pentru noi sunt foarte importante aceste îndemnuri personale: „*Luați seama la voi înșivă...*” (Luca 17:3-4) și „*Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul...*” (Evrei 12:14). Între credincioși, toate lucrurile trebuie rezolvate prin iertare și împăcare (Col. 3:12-17).

Doar un om care a trăit o pocăință și înnoire autentică după modelul biblic: „... *nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt...*” (Tit 3:5) – doar acel om poate spune: „...*trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*”. Doar atunci când noi am pus deoparte vechiul nostru „eu”, propria noastră voie – „eu vreau” – abia atunci putem prelua în adâncul sufletului nostru noul „eu”, „cum vrei Tu” (Ef. 4:22-29). În trupul Lui de carne, Răscumpărătorul nostru a trăit viața nouă divină ca o pildă pentru noi. „*Facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu!*” (Marcu 14:36). „*Facă-se nu voia Mea, ci a Ta!*” (Luca 22:42). Cu adevărat, El a suferit și a luat asupra Sa toată vina și păcatele pentru ca să ne înfățișeze înaintea Lui sfinți, fără pată și fără vină (Col. 1:22, Ef. 5:27).

Nu ajunge să se vorbească sau să se scrie despre Biserica Mireasă sau despre răpire dacă noi nu atragem atenția, cu o sinceritate sfântă, asupra lucrurilor care-l vor exclude pe orice om din Împărăția lui Dumnezeu și de la răpire. Domnul a vorbit deja lui Israel: „*Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel*” (Exod 19:5-6). În Noul Testament, ucenicul iubit de Isus a scris: „*A Lui, care ne iubeste, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o*

împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său...” (Apoc. 1:5-6, 5:9-10).

Oricine citește cu atenție Sfânta Scriptură, fie în Vechiul, fie în Noul Testament, va observa că sfințirea este posibilă doar prin trăirea în ascultare și supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu în toate domeniile. Isus Hristos, Domnul nostru, ne-a răscumpărat și ne-a izbăvit de toate păcatele, de toate fărădelegile, de orice blestem. Răscumpărații nu vorbesc despre „harul liber”, ci ei sunt împlinitori ai Cuvântului. Principiul lor de viață este de a se conforma în toate lucrurile cu ceea ce a poruncit Domnul în Cuvântul Lui. *„Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveați altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt»” (1 Petru 1:14-16).*

Dumnezeu cere rânduială și sfințenie în Biserica Sa. Necredința și nesupunerea nu pot rezista cu niciun chip înaintea Sa (Evrei 3:18-19). Mai ales apostolul Pavel a arătat în epistolele sale, în mod clar, lucrurile care-l vor exclude pe orice om din Împărăția lui Dumnezeu. Odată el chiar a enumerat cincisprezece fapte ale firii pământești și anume preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările. Totuși, înainte de aceasta el afirmă cu claritate că oricine umblă călăuzit de Duhul *„nu va împlini poftele firii pământești”* (Gal. 5:16-21). Cu siguranță că niciun om care este găsit în astfel de fapte ale firii pământești nu va fi răpit. Se merită să ne privim în oglinda Cuvântului și să citim încă o dată astfel de versete.

Fiecare credincios adevărat care aparține miresei Mirelui, fie el bărbat sau femeie, băiat sau fată se curăță după cum El însuși este curat. Nici un bărbat credincios, nici o femeie credincioasă, nici chiar un copil credincios nu vor avea nici cea mai mică împotrăvire interioară față de Cuvântul lui Dumnezeu.

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul”.

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele”.

„Copii, ascultați de părinții voștri în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului” (Col. 3:18-20).

Oricine face parte din Biserica celor întâi născuți, un om care a fost răstignit împreună cu Hristos și a primit viața cea nouă prin puterea învierii Lui, primește cu ușurință Cuvântul lui Dumnezeu și-I permite să-i corecteze orice neajuns.

Pentru ca Biserica să fie zidită, Dumnezeu a așezat în ea slujbele „... pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire...” (Efes. 4:11-16). Dacă citim 1 Corinteni 12:4-11, observăm că cele nouă daruri ale Duhului slujesc aceluiași scop. De la versetul 12 la 26 este accentuată unitatea absolută între mădulele trupului lui Hristos, iar de la versetul 27 la 31 Biserica este încă odată scoasă în evidență ca fiind trupul lui Hristos, în care Dumnezeu însuși a pus apostoli, proroci, învățători, etc. Oricine nu respectă această rânduială este orb duhovnicește, este un hulitor și un disprețuitor (Num. 16:30, Fapte 13:41) și oricine se desparte de Biserică cedează influențelor negative; Duhul nu-i mai poate vorbi, așa că el umblă pe căile lui proprii. De fapt, Domnul nu umblă în afara sfeșnicelor (Apoc. 2:1). Cum pot credincioșii care pretind că urmează mesajul – dar care nu au părtașie unii cu alții, nu cântă împreună cântările și nu serbează împreună cina Domnului, și chiar își închipuie că mai fac parte din Mireasă, ca fiind biruitorii – să creadă că li se va permite să ia parte împreună la ospățul de nuntă din ceruri, cântând împreună cântarea Mielului?

Încă de aici de pe pământ se descoperă dacă facem parte din adevărata Biserică a lui Isus Hristos sau dacă suntem doar o asociație religioasă. Trebuie subliniat de asemenea că o slujbă așezată de Dumnezeu însuși nu a cauzat niciodată o despărțire și asta până în zilele noastre, pentru că toate slujbele rânduite de Dumnezeu sunt date

pentru zidirea Bisericii și nu pentru distrugerea ei. La fel, nici o învățătură adevărată nu a produs vreodată o ruptură. Doar predicatorii care s-au pus singuri în slujbă permit ca interpretările lor personale să dea naștere la învățături false care duc în mod sigur la despărțiri. „*Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei*” (Rom. 16:17).

Niciunul dintre cei ce fac parte din Mireasa Mielului nu va nesocoti Cuvântul și sângele legământului, ci își va da toate silințele să corespundă cu tot ceea ce spune Scriptura și să trăiască în concordanță cu aceasta. Mireasa aude acum ultimul mesaj, care premerge a doua venire a lui Hristos, și trăiește chemarea ei afară, separarea și pregătirea astfel ca la sfârșit ea să fie în deplină concordanță cu Mirele – nefiind în nicio privință în afara Cuvântului, nefiind neascultătoare în vreun punct. Ea nu acceptă niciun compromis și niciun amestec! Absolutul ei este fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu din Vechiul și Noul Testament.

Niciunul dintre cei aleși nu va păcătui împotriva primei porunci având alți dumnezei; niciunul nu-L va schimba pe singurul Dumnezeu, ELOHIM/IaHVeH cu trei dumnezei veșnici, atotputernici și atotștiutori. Niciunul dintre ei nu-și va face un semn sau un chip. Niciunul dintre cei aleși nu va venera un crucifix (Deut. 27:15), ci ei se vor închina doar lui Dumnezeu în Duh și în adevăr, în Numele lui Isus Hristos (Ioan 4:24).

Nici un ales nu va lua în deșert Numele sfânt de legământ al Domnului Dumnezeu IaHVeH sau IAHȘUA/ISUS. Niciunul nu va ucide așa cum a făcut-o Cain, nici nu va defăima sau cleveti. Niciunul din cei ce sunt cu adevărat răscumpărați nu vă trăi în încălcarea celor zece porunci așa cum sunt enumerate în special în Levitic cap. 20 și Deuteronom 27:15-26. Printre cei aleși nu sunt perechi formate din doi bărbați sau două femei (Rom. 1:24-32). Dumnezeu însuși a stabilit totul pentru toate domeniile și El ne dăruiește puterea interioară să

trăim în supunere astfel încât să putem respecta întreaga rânduială divină, atât în domeniul duhovnicesc cât și în cel firesc.

Semnul distinctiv

„*Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său. Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții*” (1 Ioan 3:10-11). Acest Cuvânt arată clar prin ce sunt recunoscuți copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului (Matei 13:38) și anume prin dragostea frățească în mod deosebit. Și noi am auzit mesajul original care a fost la început. Unde ne așează Cuvântul pe noi? În timpul vieții sale pământești, mesagerul a fost transpus odată în rai și acolo a auzit cuvintele pătrunzătoare: „Doar dragostea desăvârșită va intra aici!”

Cu adevărat, acesta este un lucru foarte serios: „*Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viață veșnică rămânând în el*” (1 Ioan 3:9-15). „*Oricine urăște pe fratele său...*” este la fel ca un ucigaș; aceasta merge înapoi până la Cain (Gen. 4). Ura este opusul dragostei; ura respinge, dragostea primește. Da, Domnul a spus și mai pătrunzător: „*Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?*” (1 Ioan 4:20). Aleșii își pun la inimă astfel de atenționări și se cercetează pe ei înșiși. Toți ceilalți cred că nu li se adresează lor. Ei vor continua să iubească în felul cum a făcut-o Cain (1 Ioan 3:12). Cain și Abel au fost în același pântec – ca Iacov și Esau: unul a fost primit, celălalt a fost respins. La răpire, doi vor fi în același pat; unul va fi luat, celălalt va fi lăsat (Luca 17:34).

Cu exemplul lui Esau și Iacov, Dumnezeu ne-a arătat ce înseamnă primirea și respingerea, dragostea și ura în ochii Lui. „*Prorocia, cuvântul Domnului, către Israel, prin Maleahi: «V-am iubit», zice Domnul! Și voi ziceți: «Cu ce ne-ai iubit?» «Nu este Esau*

frate cu Iacov?» – zice Domnul; «totuși am iubit pe Iacov și am urât pe Esau... »” (Mal. 1:1-3, Rom. 9:13).

Iacov a vrut să obțină dreptul de întâi născut în care se afla binecuvântarea lui Dumnezeu de la început (Gen. 25:29-34). Pentru Esau acest drept nu însemna nimic, dar Iacov l-a vrut cu orice preț. Dumnezeu este dragoste. Ura Lui față de Esau s-a arătat prin respingere. El însuși a spus: „*Am iubit – l-am primit pe Iacov și am urât – l-am respins pe Esau*”. Mai întâi Esau L-a respins pe Dumnezeu, desconsiderând dreptul de întâi născut. Apoi Esau a început să-l prigonească pe Iacov. La fel este și astăzi: oricine a renunțat sau nu a primit încă dreptul de întâi născut va prigoni pe cel ce l-a primit prin har; niciodată nu va fi invers.

Dumnezeu nu acționează după bunul Său plac, dar El nici nu forțează pe nimeni să-I accepte binecuvântarea dreptului de întâi născut, pe care o putem primi doar în Isus Hristos, Cel întâi născut dintre mai mulți frați (Rom. 8:28-30). Iacov s-a luptat cu Dumnezeu și a strigat: „*Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta*” (Gen. 32:22-32). „Înșelătorul” a fost schimbat în „Israel” – un prinț al lui Dumnezeu. Oricine este născut din Dumnezeu are dreptul de întâi născut și este o făptură nouă în Hristos (2 Cor. 5:17).

Rămâne pentru totdeauna adevărat: cine este născut din Dumnezeu Îl crede pe Dumnezeu și Cuvântul Lui și nu poate păcătui prin necredință „*...fiindcă este născut din Dumnezeu*” (1 Ioan 3:9). Păcatul original al necredinței, legat de neascultare, este rezolvat odată pentru totdeauna prin adevărata credință și ascultare. Avraam a crezut (Gen. 15:6) și Avraam L-a ascultat pe Dumnezeu (Gen. 22:16); la fel acum, sămânța lui Avraam crede și-L ascultă pe Dumnezeu (Gal. 3:6-20, Iacov 2:21-26). Pe cât de sigur a fost zdrobit capul șarpelui (Gen. 3:15) și credința noastră, care a biruit lumea, a devenit biruința noastră (1 Ioan 5:4), pe atât de sigur noi am primit natura divină și caracterul lui Isus Hristos prin nașterea din nou și „*...sămânța Lui rămâne în noi*”.

Ce este sămânța divină? Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu în care se găsește germele de viață (Luca 8:11). Adevărații copii ai lui Dumnezeu rămân în Cuvânt; Cuvântul semănat în pământ bun (Marcu 4:26-29) răsare, aduce roadă și rămâne în ei (Ioan 15:5-7). „*El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui*” (Iacov 1:18). Cuvântul scris a devenit Cuvântul descoperit (Rom. 10:16-17) prin care noi suntem născuți la o nădejde vie (1 Petru 1:3+23). „*Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită;*” (1 Ioan 2:5) și „*Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi*” (1 Ioan 4:12) – în noi până la desăvârșire! Amin.

O, aceste cuvinte ating adânc inimile noastre! Cei ce fac parte din Biserica Mireasă vor trăi desăvârșirea doar în dragostea lui Dumnezeu, pentru că prorocului din timpul nostru i-a fost spus că numai dragostea desăvârșită va intra acolo.

Mesajul divin – partea evanghelică, partea de învățătură și partea profetică – ca și toate trăirile necesare mântuirii sunt la fel astăzi cum au fost în zilele apostolilor. Ultima predică și ultimul botez trebuie să fie la fel cum au fost prima predică și primul botez (Fapte 2:37-42). „*Un Domn, o credință, un botez...*” (Ef. 4). Porunca de căpătâi pentru toți copiii lui Dumnezeu rămâne dragostea trăită în practică, ca semn distinctiv că Dumnezeu rămâne tot timpul în noi. Orice altceva nu sunt decât pretenții deșarte, păreri religioase și auto-înșelare. Întotdeauna sunt acestea două: teoria și realitatea. De exemplu, există învățătura despre întoarcerea la Dumnezeu și nașterea din nou, dar există și trăirea personală a întoarcerii la Dumnezeu și a nașterii din nou. Un copil al lui Dumnezeu, cu adevărat născut din nou, va avea în el viața și natura lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și va purta roadele Duhului Sfânt.

Când Se va descoperi Fiul Omului și când va veni El

În Matei 24, în Marcu 13, în Luca 17 și în Luca 21 ni se spune ce se întâmplă în vremea sfârșitului atunci când Fiul Omului **Se descoperă** și ni se mai spune cu exactitate ce se întâmplă atunci când El **vine**. În vremea noastră, El S-a descoperit în același fel cum a făcut-o în anii slujbei Lui când a umblat pe acest pământ. El S-a coborât într-un nor și în stâlpul de foc și a găsit un vas prin care El S-a putut descoperi ca același Fiu al Omului în anii Săi de slujbă profetică.

Pe 7 mai 1946 mesagerul ceresc i-a spus fratelui Branham cu exactitate ceea ce urma să se întâmple în slujba sa. Același semn profetic al lui Mesia, ca Fiu al Omului (Ioan 1, Ioan 4, Ioan 5:19 și alte versete), care s-a manifestat în fața evreilor și samaritenilor atunci, s-a manifestat și în timpul nostru în Biserica dintre neamuri. Fratele Branham a vorbit despre aceasta înaintea fiecărui serviciu de vindecare. Într-adevăr, el a comparat-o cu ceea ce s-a întâmplat pe vremea Sodomei, când Domnul l-a vizitat pe Avraam (Gen. 18). Aceasta poate fi citită în amănunțime în toate predicile lui. Eu am trăit-o în mod personal ca martor ocular în anii 1955-1965.

Cu toate acestea, revenirea lui Isus Hristos se va petrece dintr-o dată, așa cum a avut loc și înălțarea Sa. El Însuși a confirmat-o și anume „... *cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului*” (Matei 24:27). „Într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați” (1 Cor. 15:52).

Ca o parte a celor peste 100 de prorocii din Vechiul Testament care s-au împlinit la prima venire a lui Hristos, este și Psalmul 47:5: „*Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței*”. Ca biruitor, Domnul cel înviat S-a înălțat în trup la cer, într-un nor, cu un strigăt și în sunet de trâmbiță, împlinindu-se astfel Cuvântul: „*Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! – »Cine este acest Împărat al slavei?« – Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz*

în lupte” (Ps. 24:7-8). În acel timp Domnul a luat cu Sine în slavă pe sfinții Vechiului Testament, toți cei care au înviat cu El (Matei 27:50-54). Conform Fapte 1:9-11, același Domn care a înviat Se va întoarce în același fel în care El S-a înălțat la cer (Luca 24:51).

Același Cuvânt „strigăt” din Psalmul 47:5, poate fi găsit din nou în 1 Tesaloniceni 4:16, atunci când Domnul însuși Se va coborî din cer cu un *strigăt*, un strigăt de biruință. Așa cum a fost la învierea lui Lazăr, unde se spune că „*După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: »Lazăre, vino afară!«*” (Ioan 11:43), la fel va fi în acel timp, mai întâi, cu cei ce au adormit în Hristos. Conform 1 Tesaloniceni 4:13-18, El va veni din nou, în trup, cu un strigăt, cu sunetul unei trâmbițe și cu glasul unui arhanghel. Când vocea Lui puternică și poruncitoare va răsună, mai întâi vor învia cei ce au adormit în Hristos și apoi noi cei ce vom fi rămas în viață vom fi schimbați din ceea ce este muritor, în nemurire.

Biruința Răscumpărătorului este și biruința răscumpăraților. Învierea Lui este garanția pentru învierea noastră. Schimbarea trupului Său muritor în nemurire și înălțarea Lui, tot ce s-a întâmplat cu El se va întâmpla cu noi. Apostolul Pavel a scris despre aceasta: „*Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință»*” (1 Cor. 15:53-55).

Răpirea va fi triumful final și complet, încoronarea lucrării de răscumpărare isprăvite la care vor participa toți cei ce fac parte din Mireasa Mielului. Va fi realitatea divină desăvârșită și noi vom fi cu Domnul pentru totdeauna (1 Tes. 4:17). Atunci se va fi împlinit făgăduința din Ioan 14:1-3: „... *Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi*”. Copiii făgăduinței (Gal. 4:28) cred toate făgăduințele lui Dumnezeu, care sunt „Da” și „Amin” (2 Cor. 1:20-22).

Apoi va fi marea bucurie, așa cum a scris apostolul Petru: „...ca să vă bucurați și să vă înveseliți și la arătarea slavei Lui” (1 Petru 4:13b).

„Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru cel atotputernic a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit»” (Apoc. 19:6-7).

Atunci totul va fi o realitate desăvârșită! Oricine este născut cu adevărat din sămânța Cuvântului și prin Duhul, oricine este născut din Dumnezeu crede totul așa cum o spune Scriptura. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că noi putem așeza ambele lucruri în rânduiala lor divină, biblică și anume, „când *El Se descoperă*” și „ce se întâmplă atunci când *El vine*”. El ne-a dăruit harul pentru aceasta și noi am respectat din toată inima „...*că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură*” (2 Petru 1:20). Orice interpretare după bunul plac este o minciună și o hulă.

Oricine învață că de la deschiderea pecetilor scaunul harului a devenit scaunul de judecată și că de atunci Domnul Se tot coboară sau a și venit, a căzut pradă unei erori groaznice; la fel și toți cei ce o cred. Este încă timpul harului; sângele vorbește încă pentru noi (Col. 1:14, Evrei 9:14); ca trimiși ai Săi, noi încă strigăm: „...*împăcați-vă cu Dumnezeu!*” (2 Cor. 5:14-20); păcătoșii sunt încă mântuiți. El încă îi pretinde pe ai Săi, cei ce sunt rânduiți mai dinainte să capete viața veșnică (Fapte 13:48)!

Mesajul, care încă premerge cea de a doua venire a lui Hristos, include întreaga mântuire. Tot ceea ce a spus mesagerul trebuie așezat corect în rânduiala divină din Biblie. Cuvântul scris, la care fratele Branham s-a referit mereu ca fiind absolutul său, este și singurul nostru absolut pe care-l avem. Oricine nu așează în Biblie afirmațiile fratelui Branham, în mod sigur va răstălmăci citatele din predicile sale și va duce pe oameni în rătăcire. Aceasta este cauza principală care a

duș la apariția diferitelor grupări din cadrul mesajului. Dar Dumnezeu nu poate fi acolo unde sunt învățături greșite, pentru că Dumnezeu este adevărul absolut: „... să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică” (1 Ioan 5:20b). Un serviciu religios și închinarea sunt în zadar, acolo unde sunt date învățături omenești (Matei 15:8-9, Marcu 7:6-7). În acest caz, adevăratul Dumnezeu nici măcar nu o poate asculta. Închinarea autentică are un „trebuie” dumnezeiesc: „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4:24).

Plăcuți lui Dumnezeu înaintea răpirii

„Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11:5).

Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, a fost plăcut înaintea lui Dumnezeu și deodată el a fost răpit. În același fel, toți cei ce sunt acum în viață și vor fi răpiți fără a mai vedea moartea, trebuie să fie plăcuți înaintea lui Dumnezeu. În Vechiul Testament erau jertfele pentru păcat (Exod 29 și alte versete) și mai erau jertfele pentru plăcerea lui Dumnezeu să se odihnească peste popor prin aducerea și dedicarea snopului din pârga recoltei: „El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat” (Lev. 23:11). Snopul din pârga recoltei era legănat înaintea Domnului pentru a face pe poporul lui Dumnezeu plăcut înaintea Lui: mai întâi grâul, apoi snopul și apoi pâinea făcută din pârga recoltei (Lev. 23:19-25).

Toți cei aleși au fost hotărâți mai dinainte în Isus Hristos (Ef. 1:3-5). El a fost bobul de grâu care a căzut în pământ și a murit și a adus multă roadă (Ioan 12:24), iar răscumpărații sunt grâul care va fi strâns la sfârșit: „Acela Își are lopata în mână, Își va curăța cu

desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge” (Matei 3:12).

Următorul lucru a fost scris deja în Vechiul Testament despre Răscumpărătorul nostru, având în vedere Planul de mântuire: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata” (Isaia 42:1).

După ce El a fost botezat de Ioan și a ieșit din apă, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât peste El, „Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsec plăcerea»” (Matei 3:17, Marcu 1:11). Înainte să fie botezat în apă, Fiul a spus: „...căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit” (Matei 3:15). Acest „noi să împlinim” de aici este foarte important. Noi am fost incluși ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Prin botezul în apă, credincioșii mărturisesc că ei L-au acceptat pe Răscumpărătorul lor; la botezul cu Duhul Sfânt, El arată că i-a primit pe cei răscumpeați.

Pe muntele schimbării la față s-au petrecut următoarele lucruri: „Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsec plăcerea Mea: de El să ascultați!»” (Matei 17:5). „...de El să ascultați”. Adevărata sãmânța a lui Dumnezeu, care se descoperă în toți fiii și fiicele lui Dumnezeu, este plăcută înaintea lui Dumnezeu și ascultă de El.

Întreaga Mireasă este deplin răscumpeată și este înfățișată fără pată și plăcută înaintea lui Dumnezeu. Așa cum Răscumpeătorul, devenit om, a fost plăcut înaintea lui Dumnezeu, tot așa trebuie să se descopere acum că Biserica Lui răscumpeată, care a devenit pãrtașã naturii divine, este plăcută înaintea Lui (2 Petru 1:4).

Apostolul ne atrage atenția: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12:2).

„Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului” (Ef. 5:9-10).

Încredințarea apostolului este și încredințarea mea și anume că toți aleșii care ascultă acum Cuvântul lui Dumnezeu și-L cred, sunt primiți de Dumnezeu: „În ce vă privește pe voi, fraților, eu însumi sunt încredințat că sunteți plini de bunătate, plini și de orice fel de cunoștință și astfel sunteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții. Totuși, ici colo, v-am scris mai cu îndrăzneală, ca să vă aduc din nou aminte de lucrurile acestea, în puterea harului pe care mi l-a dat Dumnezeu, ca să fiu slujitorul lui Isus Hristos între Neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca Neamurile să-I fie o jertfă bine primită, sfântită de Duhul Sfânt” (Rom. 15:14-16). Acesta va fi rezultatul acum, la sfârșitul timpului de har. Pe cât de sigur a trimis Dumnezeu pe mesagerul Său, pe atât de sigur va împlini mesajul scopul pentru care a fost trimis. Și pentru că este Cuvântul care a ieșit de pe buzele Lui, nu se va întoarce gol și va împlini scopul pentru care l-a trimis Dumnezeu (Isaia 55). Amin!

Cea mai importantă perioadă pentru Biserică: Epoca Miresei

Noi vedem cum prorociile biblice se împlinesc în toate domeniile. Cu adevărat este timpul sfârșitului și noi suntem sfătuiți să luăm foarte serios ceea ce a spus Domnul nostru: „...când veți vedea toate aceste lucruri...” (Matei 24:33, Marcu 13:29, Luca 21:31). Cu adevărat noi le vedem, am recunoscut semnele timpului și mesajul și putem să ne ridicăm capetele pentru că răscumpărarea trupurilor noastre este foarte aproape (Fil. 3:21).

El ni Se adresează cu aceste cuvinte: „Vegheați, dar, în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului” (Luca 21:36).

Apostolul Ioan ne-a arătat legătura directă între învățătură și revenirea Domnului: „Cât despre voi, *ungerea* pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învățe cineva; ci, după cum ungera Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea. Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, *atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El*” (1 Ioan 2:20-28).

După ce apostolul Ioan a scris despre toate celelalte evenimente și chiar despre ospățul de nuntă, despre judecata de la scaunul mare și alb de domnie și despre cerul cel nou și pământul cel nou, el accentuează încă o dată în Apocalipsa 21 care este cel mai important lucru pentru noi în acest timp și anume ca noi să fim gata și să facem parte dintre biruitori: „*Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeu lui, și el va fi fiul Meu*” (vers. 7).

Prin deschiderea pecetilor a fost descoperit tot ceea ce ținea de Planul lui Dumnezeu de mântuire.

În ultimul capitol, lui Ioan i s-a poruncit: „*Apoi mi-a zis: «Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape»*” (Apoc. 22:10). Cu adevărat vremea ultimei împliniri este aproape; este foarte aproape. Următorul lucru se mai împlinește acum: „*Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!*” (vers. 11).

La sfârșit, AȘA VORBEȘTE DOMNUL se îndreaptă spre cei ce strigă: „Domnul nostru, vino!” „*Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Începutul și Sfârșitul*” (Apoc. 22:12-13). După aceea urmează fericirea: „*Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!*” (vers. 14).

„Să luăm, dar, bine seama, că atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu” (Evrei 4:1).

Fie ca Dumnezeu să ne-o dăruiască. Amin!

Unirea tuturor religiilor

Unirea tuturor bisericilor și denominațiilor protestante în Consiliul Mondial al Bisericilor, ca și unirea bisericii luterane cu biserica catolică sunt cea mai mare prioritate pentru reprezentanții lor. În vederea aniversării din anul 2017, ca o comemorare a Reformei, Vaticanul cheamă biserica luterană să se distanțeze în mod public de afirmația lui Martin Luther că papa este antihristul. În special în cuvântul înainte al cărții prorocului Daniel, al Bibliei din 1543, Luther l-a numit pe papa atât „hristosul sfârșitului” cât și „antihrist”. În țara Reformei, ei spun că trebuie restabilită unitatea singurei biserici. Cu toate acestea, Biserica lui Hristos nu este afectată de acest lucru: ea este deja unită cu Hristos, Capul. *„Tată, Tu în Mine și Eu în ei pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una”*. Copiii lui Dumnezeu cunosc doar un singur Tată sfânt și El este în cer. Ei se roagă: *„Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfînțească-se Numele Tău”*. Ei rămân la porunca Răscumpărătorului: *„Și «Tată» să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri”* (Matei 23:9).

Acesta este timpul unirii mondiale: în economie, în politică și în religie. Imperiul roman, a patra și ultima putere mondială, vine la existență sub ochii noștri și, așa cum este scris, va zdrobi întreg pământul (Dan. 7:23).

Procesul de pace

Prin multe texte din Vechiul și Noul Testament, Sfânta Scriptură ne luminează asupra evenimentelor din timpul de sfârșit. Evenimentele mondiale actuale ne arată cu claritate că făgăduita revenire a lui Hristos este foarte aproape. Toate privirile sunt concentrate în special asupra lucrurilor care se petrec în Orientul Mijlociu: în Israel, în Iran, în Siria. Știrile despre evenimentele în desfășurare din media ne șochează în fiecare zi. Negocierile de pace devin din ce în ce mai necesare și Vaticanul intervine ca singura autoritate recunoscută pe plan mondial.

Momentul când „...vor zice: *«Pace și liniște!»*...” este aproape. Dar va fi o pace formală, pentru că „...atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei...” (1 Tes. 5:3).

„Vai! ce vuiet de popoare multe, care urlă cum urlă marea! Ce zarvă de neamuri, care mugesc cum mugesc niște ape puternice. Neamurile mugesc cum mugesc apele mari... Dar când le muștră Dumnezeu...” (Isaia 17:12-13) atunci când ele se vor întoarce împotriva Israelului și a Ierusalimului: *„Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de amestecare pentru toate popoarele dinprejur și chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului. În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați, și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui”* (Zah. 12:2-3).

Nu este necesar să se scrie mai mult despre evenimentele timpului de sfârșit. Toate lucrurile, în toate domeniile, își au cursul lor, chiar și în ce privește catastrofele naturale. Noi putem să ne îmbărbătăm mereu unii pe alții cu cuvintele: *„Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”*.

Fie ca ceea ce este scris în 1 Tesaloniceni 5 să ni se aplice și nouă tuturor: *„Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua*

aceea să vă prindă ca un hoț” (vers. 4-11). Popor al lui Dumnezeu, Mireasă a Mielului: iată vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare! Maranata!

„Încă puțină, foarte puțină vreme” și „Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10:37).

La sfârșitul anului 2012

Anii vin și trec; ceasurile se pot opri, dar timpul merge mai departe. Anul 2012, care este aproape trecut, a fost din nou un an binecuvântat din belșug. Prin călătoriile misionare, cu siguranță, multe suflete prețioase au fost adăugate Împărăției lui Dumnezeu. Noi suntem recunoscători în special pentru posibilitatea de a ajunge prin Internet la nenumărați oameni din toată lumea. De acum, conexiunile la transmisiunile în direct ale serviciilor au trecut de limita a 1.000 de calculatoare conectate la o emisiune. Cea mai mare adunare locală care împreună ni se alătură în direct este în Kolwezi, în Republica Democratică Congo. Păstorul lor, fratele Mwamba, ne-a spus că în primul sfârșit de săptămână din luna octombrie peste 3.000 de frați și surori au urmărit transmisia live. În primul sfârșit de săptămână din luna noiembrie, s-a conectat în direct pentru prima dată și biserica din Ulan Bator, din Mongolia.

Este minunat cum Dumnezeu S-a îngrijit de toate lucrurile: de frați experți în partea tehnică, dar și de frați și surori care cunosc bine diferite limbi, astfel încât ei pot sluji oamenilor din toată lumea în 13 limbi diferite, atât prin traducerea audio, cât și prin cele tipărite. Numărul DVD-urilor trimise lunar trece de 9000. Este atât de minunat că toți oamenii din toată lumea pot auzi aceeași vestire și pot avea o legătură directă cu ceea ce a făgăduit Dumnezeu și cu ceea ce face El în prezent. Astfel ultimul mesaj al Evangheliei depline ajunge până la capătul pământului și conform Matei 24:14, atunci va avea loc sfârșitul. Eu mulțumesc tuturor celor ce participă activ la lucrarea lui Dumnezeu, fie cu o parte din timp, fie cu program complet.

Mulțumesc Domnului meu și pentru Casa de rugăciune. Sala principală are 570 de locuri pe scaune; dacă adunăm și locurile din sala de mese, atunci sunt peste 1.000 de locuri. Clădirile în care sunt dormitoare pot găzdui în jur de 400 de frați și surori care vin de departe pentru adunările care au loc în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni.

Vouă, iubiții mei frați și surori în Hristos, care prin sprijinul vostru credincios și prin rugăciunile voastre v-ați făcut partea voastră din lucrarea Lui, vouă vă spun un mulțumesc din toată inima.

Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze în continuare pe toți frații slujitori din toată lumea care sunt părtași la vestire și care împart hrana duhovnicească prețioasă la masa Domnului. Fecioarele înțelepte cred și ceea ce a spus Domnul însuși în Matei 24:45-47, vor avea parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent și la sfârșit vor intra la ospățul de nuntă (Matei 25:10).

Rămâne valabil până la sfârșit ceea ce a spus Domnul în ultimul capitol al Evangheliei lui Matei: „... *Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*”.

Da, întotdeauna și cu fiecare din voi. Primiți-o prin credință, chiar și în încercările cele mai grele. El a făgăduit că va face toate lucrurile bine. El a început, El va și încheia. A Lui să fie slava acum și pentru veșnicie. Amin.

Pentru anul 2013, vă urez cele mai bogate binecuvântări ale lui Dumnezeu, în Numele sfânt al lui Isus.

Din însărcinarea Lui

Bro. Frank

O fotografie din 3 iunie 2012. Din anul 1960, am avut privilegiul să botezăm biblic în Numele Domnului Isus Hristos câteva mii de credincioși

Puteți să ascultați în direct, prin internet, adunările noastre lunare în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni – sâmbătă la ora 19:30 și duminică la ora 10:00 ora Europei Centrale (ora 20:30 și 11:00 pentru România). Predicile pot fi ascultate în limba română. Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent conform planului Său de mântuire!

Pagina Misiunii din Krefeld

<http://www.freie-volksmission.de>

[E-mail: volksmission@gmx.de](mailto:volksmission@gmx.de)

E.Frank@freie-volksmission.de

Telefon: +49.2151.545151

Fax: +49.2151.951293

**Dacă doriți să primiți literatura noastră
puteți scrie la adresa de mai jos:**

**Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany**

© *autor și editor Ewald Frank*
